

REAALI POISS

Number 5 (72) aprill 2008

Tallinna Realkooli ajaleht

Hakkasin ühel hetkel kooli lõpetades mõlgutama mõtteid selle üle, milline oleks ideaalne õppeasutus.

Kõigil õpilastel on selle kohta alati olemas oma arvamus, ent konkreetset visiooni on vist vaid vähesed viitsinud arendama hakata. Mõtlesin, et prooviks.

Kujutagem esialgu kas või lihtsalt kujutlusvõime arendamiseks ette ühtesid suuri iidseid linnusevaremeidkesetüüratutlopsakate rohelist orgu. See oleks algus. Nendele varemetele kerkib suur hoonetekompleks, mis kujutabki endast antud õppeasutust. Tegemist on maitsekalt ja hoolega restaureeritud hoonetega, milles valitseb meeldiv sümbioos iidse ja tänapäevase vahel. Maja on aukartustäratav ent siiski mitte külm, pigem hoopis kummastavalt kodune. Laed on kõrged ja aknad lubavad väljast sisse paista suurel hulgal loomulikult valgusel. Maja on täidetud kaunite kunstiteostega, milledest mõned on kooli enda õpilaste ning õpetajate kätetöö (vähemalt peatselt pärast kooli kunstiosakonna korralikku tööle hakkamist kindlasti).

Kooli üheks tähtsaimaks missiooniks olekski just

nimelt keskkonna loomine. Seda nii materiaalsel, kuid eriti siiski vaimsel tasandil. Milline siis oleks see vaimne keskkond ja milline oleks õpetuse sisu?

Sokrates ütles, et ta ei ole suuteline mitte kellelegi mitte midagi õpetama, ta on vaid suuteline inimesi mõtlema panema. Sellel põhimõttel töötab ka antud kool. Ei ole otstarbekas omada arusaama, et inimeste peadesse on võimalik kulbige teadmisi sisse valada. Ei. Parim, mis keegi tegelikult teha saab, on luua keskkond, kus inimesel on võimalik vastavalt oma annetele, huvidele ja iseärasustele õppida ja tegeleda sellega, mis talle sobib.

Igäühel on omad anded ja ei ole mõtet kõigile samasugust (keskmise põhjal väljamõeldud) haridust peale suruda. See oleks üks selle kooli aluspõhimõtetest. Loomulikult tuleb ka mõista, et noor inimene ei peagi teadma juba esimesest klassist peale, mis teda täpsemalt huvitada võiks ja mis mitte, seepärast ongi teatud vanuseni vaja kõigega tegeleda, kuid mitte enam gümnaasiumiastmes. Gümnaasiumis peab juba saama valida endale meelepäraseid ja huvitavaid

aineid, see on ju loomulik, ning peab ka olema võimalik tegeleda mõningate ainetega süviti, muidu tõesti ei kujutagi paljud ette, mis ülikoolis toimuma hakkab ja esimene kursus on paljude jaoks lihtsalt proovimiseks.

Selle kooli teine aluspõhimõte toetuks loomuliku tegevuse vajadusele noore inimese arengus. Sest just nimelt läbi uute ideede genereerimisele ja iseenda ideede väljendamisele arenebki inimese arusaam iseendast. Samuti areneb teiste inimeste mõtteid ja ideid kuulates ja nähes empaatiavõime ning arusaam end ümbritsevatest inimestest. See on väga oluline ning paraku väga väheväärtustatud osa tänapäeva haridussüsteemis, sest igasugune loovus tapetakse juba väikesest klassidest peale, kui lastele hakatakse selgeks tegema, et igasuguse vea tegemine on kõige halvem asi, mis üldse juhtuda võiks. Nii kasvatamegi me praegu põlvkonda, kes on justkui kuulekad masinad, sest nad kardavad midagi valesti öelda/mõelda või mis veelgi hullem – midagi ise otsustada. Ja nii olemegi seisus, kus väidetavalt tahavad kõik hirmsasti vabadust, kuid tegelikult hoopis kardavad seda.

Seepärast kujutagemgi nüüd ette sellist kooli, kus inimestele on loodud kõik eeldused õppimiseks ja puudub vajadus õpilasi sundida, sest nad on saanud endale valida just need ained, mis neile endile meeldivad ning on seetõttu motiveeritud ise oma õppimisega tegelema. Kus inimesed oskavad ja tahavad ennast väljendada ja mõistetavaks teha ning tahavad ka mõista oma ligimest, sest nad on seda juba maast madalast teinud, see on neile loomulik. Kus õpetajad ja kooli juhtkond ei ole mitte käskijad/valitsejad vaid õpilaste abistajad nende elutee leidmisel ja käimisel, sest ärgem unustagem, et pedagoogi tõeline tähendus Vana-Kreeka keelest tõlgituna on tegelikult teekaaslane.

Selline paik ei pea mitte olema ilus roosa unelm. Sugugi mitte. Kui me kõik üritaksime end aeg-ajalt asetada teise inimese kingadesse ja end ümbritsevate inimesti vajadusi ning soove mõista, oleks meil kõigil palju lihtsam. Juba oleksimegi me astunud sammu lähemale sellele kohale seal rohelises orus, kus kõigil on hea ja valitseb vastastikune mõistmine ja austus.

Uku

koolkoolkoolkoolkoolkool

Seekordne Reali Poiss on veidi tõsisem kui muidu. Loodan, et teie, kallid reaalikad, seda meile pahaks ei pane. Eks oleme meiegi tõsiste kevadiste koolitööde küüsis ja vaevleme kevadväsimuse all, et oma kooliaasta enam-vähem edukalt lõpetada. Ei, tegelikult ei ole kevadine stress üldse nii hull kui paistab. Tõsi ta on, et viimastel kuudel on vaja pingutada palju, aga õues paistab ju päike, õhtud on valged ja nii on lõpuspuuriks energiat rohkem kui muidu, jääb veel ülegi. Käesolev number siiski kukkus üpris akadeemiliselt välja. Esilehelgi ju laiutab artikkel teemal „Kool“ mitte järjekordne reportaaž tähtsast traditsioonilisest sündmusest. Sellel on kolm imelihtsat põhjust: 1. Traditsioonilisi pidustusi, millest kirjutada, ei ole toimunud, seega ei olnud esilehele muud panna (Lõpukell ei lähe arvesse, sest käesolev leht on siis juba trükkis. Muretsemiseks pole aga põhjust, lõpukell on kindlasti kajastatud järgmises, ühtlasi selle õppeaasta viimases lehes). 2. Uku kirjutatud artikkel täiuslikust koolist meeldis mulle nii väga. 3. Meie oma armas Reaal on Eestimaa pinnal tolele kirjeldatud ideaalõppeasutusele kõige lähemal, arvan ma. (Siinkohal sobiks märkida, et Reali Poiss ausalt ei ole juhtkonna tsensuuri all.) Ka tagakülg on seekord veidi teistmoodi. Sellel on samuti omad põhjused. Esiteks otsustasime, et kõik reaalikad peaksid kursis olema just nende aktuaalsete noori inimesi puudutavate sündmuste, isikute ja uudistoodetega, isegi, kui need igäihe maitsele ei sobi. Kuid kellele selline veidi cosmopolitanlik rubriik ei istu, ei pea muretsema – järgmises lehes saate taas Andre koostatud tagakülge nautida. Teine põhjus nimelt seisneski selles, et Andrele veidi puhkust anda, ta on isegi tubli olnud. Aprillikuu soovitus: lugege soovitusi kaheksandalt leheküljelt.

Matleen

Surmtõsiselt

Jonatan

Su sõbrad kardavad vägivaldset kodu läbiotsimist. Su pere muretseb ootamatu vangistuse pärast. Sina kardad tänavale minnes kuuli saada. Kõik tuttavad teavad et neid võidakse igal hetkel laiali paisata ja saata teise riigi otsa elama.

Miks peaks keegi huvituma mingi mõne miljonilise elanikkonnaga rahva toimetustest ning nende püüdlustest säilitada oma eksistents? Tekkis korraks kõhklus, kellest jutt käib? Ei, see artikkel pole meie lähiajaloo. Aga hea siiski, kui kõhklus tekkis.

Jutt käib 6 miljonist tiibeti keelt rääkivast inimesest. 1950. aastani, mil Hiina sõjavägi provintsi endale allutas, elas piirkond rahulikult vabaduses. Sellest ajast saadik toimunud industrialiseerimise-koloniseerimise viimane saavutus on ääreala pealinnaga ühendava raudtee ehitamine. Vastu ei saa vaielda, et raudtee loob võimaluse suuremate rahvahulkade kiireks ümberpaigutamiseks.

Märtsis esines Lhasas rida meelevaldusi okupeerijate vastu, mis peale sõjaväe sekumist eskaleerus kontrollima-

tuks võõramaalaste poodide ründamiseks. Ühest kloostri konfiskeeriti Dalai Laama pilt. Mungad hakkasid vastu oma vaimuliku (ja ilmaliku) juhi teotamisele ning said arreteeritud. Mõni tund hiljem tulistasid sõjaväelased rahva hulka, kes oli kogunenud munkade vabastamiseks. Hukkus 8. See on vaid pisike näide piirkonna minevikust.

Peking ja Dharamsala (Dalai Lama elukoht) ei suuda kokku leppida, mitu kümend/sada tsiviilisikut on hukkunud viimaste nädalate või mitu miljonit viimase poole sajandi jooksul. Kuid statistilised ebakõlad surnute arvus pole põhjus tapmise õigustamiseks. Raevule aetud väikese osa tiibetlaste teod ei õigusta võimude pikaajalisi repressioone.

Nagu võib oletada, ei leidu riike ega poliitilisi autoriteete, kel oleks julgust nõuda Hiinalt põlisrahva tapmise lõpetamist ja neile iseseisvuse või de facto autonoomia kindlustamist.

Jutt olümpia ja/või avatseremoonia boikoteerimisest on nõrk. Olukord ei muutuks suurt ka siis, kui eesti sportlased marsiksid olümpiastaadionile tiibeti lipu all. Sellegipoolest oleks see hea võimalus elu põnevamaks teha.

Julguse puudumine teha

põhimõttekindlaid otsuseid on juhtidel tõsiseks probleemiks. Rahva probleemiks seevastu on laiskus mitte nõuda oma juhtidelt selliseid otsuseid.

26. märtsil toimus Tallinnas meelevaldus Tiibeti toetuseks. Paarsada inimest, kes arvasid, et väike lumesadu pole piisav ettekääne miitingult puudumiseks, kuulasid ajakirjanikeajaloolaste kõnesid ning eesti muusikute etteasteid.

Kõik, kes sinna ei läinud ettekäändel, et see ei muuda nangunii midagi, peaksid mõtisklema teemal, kas tunnitöö eest võib saada kuu palga. Kõik, kes ei tunne mingisugustki muret kaugel või lähedal elavate inimeste ränkade kannatuste pärast, peaksid arutlema, mille poolest erinevad need kannatajad INIMESTENA meist endist. Ja Need, kes ei huvitu reaalsuses toimuvast, lootes oma elu vaikselt ära elada, pea raamatus (või pilves)... saatus aidaku teid.

Meie igapäevased tegemised paistavad olulistena kuid kõrgemate väärtusteta elu on tühi elu. Iga viimne kui inimene väärib idealistlike püüdlusi ja üllaid põhimõtteid. Millal tegid sina viimase suurema teo tiibetlaste või kellegi teise tõeliselt abi vajava inimese heaks?

Hea Reaal

Ivan

Špol on lubadustetäitja. Kui ma lubasin tõsta Tallinna Reaalkooli õpilaste usku kooli, siis seda ma teengi. Kuid esmapilgul näib see üldse mõttetu. Milleks õigustada kooli, millel on igal korrusel plasmateleerid, ligi 30 läptoppi, parim WC-paber Tallinnas, kõrgeimad riigieksami punktid ning kiireim ja osavaim IT-abiline, Iti-Ott. Näib nagu mõttetu midagi otsida, kuid Reaali ei saakski heaks ega halvaks nimetada, kui teiste koolidega võrrelda ei saaks. Seega näibki mõistlikem vaadata, kas konkurentkoolid on väärt Reaaliga võrdlemist või mitte.

Alustame vaimuelust ja kultuurist üleüldse. Kui Reaalkoolil on olemas oma korralik Vaim, siis kõige naiselikemate tüdrukutega ja veel naiselikemate poistega koolis (mõtlesite ka Inglise Kolledži peale?) on vaimuks alasti naine, kes flirdib pärast tunde jäänud meesõpetajatega. Kuid see pole veel sugugi halvim variant. GAGis juhtus nende vaimuga õn-

netus. Nimelt sooritas see täiesti normaalne olend enesetapu, sest kes see ikka talub 300-aastast naabrust Balti Jaama Nehatuga (ei tea, kas ta tõsi on, aga see, et see koht sümpaatiat ei tekita, on kindel).

Jätkame spordiga. Kuigi on siin meie koolil palju arenguruumi, on Reaalkool olnud alati aus ja kohusetundlik, mida kohe üldse ei saa teiste koolide puhul öelda. Võtame näiteks Mustamäe «me oleme parim spordikool» Saksa Gümnaasiumi. Selle kooli kaugemates ja sügavamates keldrites peitub ime-magnet, mis tõmbab ligi kõiki universumi sportlasi. Selle kooli õpilaste päritolu teistelt planeetidelt on kerge seletada enneolematu eduga igal spordialal. Kuid õpitulemuste poolest jäävad nad esikohast samakaugele, kui Eesti jalkakoondis FIFA edetabalis. Ahnus maksis kätte ka Ühisgümnaasiumile, kes mõtles kõiki jalgpallureid enda tiiva alla meelitada. Selle afääriga läksid kaasa vaid kõige lollimad ja laisemad ning projekt põrus läbi.

Tõnismäe Reaalkool ei ole normaalne. Nad ihkavad meie kooli uhkust. Nad nimetasid end nagu meie, nad loosivad endaorganiseeritud võistlustel meid alati tugevamatesse alagrupidesse kui ennast, nad õpivad eriklassides matemaatikat 8 korda nädalas, nad õpivad isegi eesti keelt. Mul on sellest koolist kõige rohkem

kahju. Tema parimad aastad on möödas nagu kinol «Kosmos». Westholm vajaks aga vastupidi kuulsust juurde. Westholmiga on nagu Mongooliaga. Kõik teavad, kus see asub, kuid keegi nagu midagi rohkem peale kohalike sellest ei tea (huvitav, kas mongolid ise teavad, kus ja miks nad elavad). Westholmi õpilaste kohta ei oskaski midagi öelda, kui mul endised selle kooli õpilased klassis ei õpiks. Muideks Wismari kainestusmaja on ka kuskil seal lähedal (ei mõelnud Mongooliat).

Räägime siis paradiisist. Just nimelt sellises stiilis tegi 21. Keskkool endale 5 või 6 aastat tagasi remondi. Sel ajal polnud ma veel mingi reaalkas ning unistasin, et ühel hetkel saab minust ka paradiisi elamislooga elanik (või et saaks vähemalt Eesti kodanikuks). Kuid ühel hetkel sattus see unistus küsimärgi alla, sest kõige andekamad, tublimad, ilusamad ja võimekamad (ma ei mõtle ainult meie peatoimetajat) lahkusid sellest koolist. Siit ka järeldus, et iga alasti poiss tiibadega

ei pruugi olla ingel. Veel ühe paradiisisarnase kujutlust, mille Lauri Leesi oma kätega vormindas, rikub ära Prantsuse Lütseumi kehalise õpetaja, kes tuleb esindama oma poisse/tüdrukuid jalgpallimängule eesmärgiga kohunikul nägu täis söimata. Kahjuks on mul valusad kogemused ja ma võin öelda, et meie kehalise õpetajad on sadades kordades viisakamad ja paremad.

Vaadake, need koolid on Tallinna Reaalkooli konkurendid ning partnerid erinevates valdkondades. Ei ole need teised nii head midagi, seega mina kutsun üles reaalikaid austama ja armastama oma kooli, mis raskustes ja ime-likes projektides ta ka ei osaleks. Siinmaal soovin kõigile edukat õppeaasta lõppu ja palju armastust.

P.S! Ma tõesti ei tahtnud mitte kedagi eelnevalt mainitud koolidest alandada ega solvata, kui mul see õnnestus, siis palun vabandust! Ja see artikkel ei olnud kooli juhtkonna poolt tellitud!

Reaali Poiss õnnitleb:

Kaisa Linno	02. aprill
Andres Raa	08. aprill
Heli Ahuna	20. aprill
Heli Roos	21. aprill
Margit Luts	30. aprill

Tantsides ja õppides läbi elu. Edukalt. Loodetavasti ei kuku kirjandis läbi.

Laura

Igaüks vist mäletab sügise rebaste nädala algusest üht ülihästi tantsivat nais-Michael Jacksonit või teab teda kui balli printsessi – see on 12A klassi Mari-Liis Raudsepp. Niisama kooli peal võib ta üsna nähtamatukski jääda, aga Reali Poiss sai Mari-Liisil sabast kinni vahetult enne (elu viimasesse???) vene keele järeltöösse minekut, et uurida, kuidas siis elu enne eksameid tegelikult on ja pisut muudki.

Kuidas praegu koolis läheb? Pingeline lõpp? Hästi läheb ikka. Erilisi pingeid ei ole.

Muudele tegemistele jääb ka aega?

Jah, ikka jääb. Ega see nii hull ei ole.

Mida sa kõige rohkem järgmistelt kuudelt ootad?

Ainult üks kuu on kooli jäänud. Ootan, et kool läbi oleks.

Mis eksamid sind ees ootavad?

Kirjand, mata, inka ja ajalugu.

Kõige rohkem kardad...

Et kukun kirjandis läbi. Aga üldiselt kardan kõige enam ehmatamist.

Kui vaba aega jääb, siis millega tegeled?

Kui teda on, siis meeldib tantsida. Ja üksi meeldib olla. Omaette on hea mõtteid mõlgutada.

Olen kuulnud, et oled isegi koreograafina meil siin

poisse juhendanud?

Kuule, jah.

Kuidas see juhtus?

Oli vaja mingit esinemisnumbrit ja Piret Otsa tuli minu juurde ja ütles, et ma midagi korraldaks. siis alguses tegin neile mõned sammud.

Lõpp on lähedal. Kas aastatega kujunesid mingid nipid ka välja, kuidas õpetajatega paremini läbi saada?

Erilisi nippe ei ole. Ma lihtsalt õpin palju. Pugemine on mõttetu.

Nüüd kooliajale tagasi vaadates: mis on olnud suurim sigadus, mille sa korda oled saatnud? [üritab vastusest kõrvale puigelda, kuid ähvarduse peale, et autor midagi ise välja mõtleb, räägib lõpuks ühe lookese. Siiski jääb see turvakaalutlustel, mis on seotud Mari-Liisi võimaliku medaliga lõpetamisega siinkohal avaldamata. Oli huvitav, nii et uurige ise järele.]

Aga mis on olnud kõige meelde jäävam hetk sel aastal?

Kogu see aasta on meelde jääv. Ei oska midagi erilist välja tuua. Täna näiteks hakkasin ajaloo tunnis nutma?

Miks?

Viimane ajaloo tund oli... enne konsultatsioone. Ja me vaatasime ärkamisajast mingit filmi. Ja siis Ahuna ütles ka veel paar ilusat sõna ja pisar oligi silmanurgas.

Mida sügis sulle toob?

Lähem õigust õppima. Veel ei tea, kas Tallinnasse või Tartusse.

Miks just õigust? Seadused on selged?

Lihtsalt. Vanem vend mul õpib ka. Tema kõrvalt just olengi vaadanud, et väga huvitav on: kõik need protsessid ja asi üldiselt.

Lõpetuseks: üks soovitus, kuidas olla teigus, aktiivne ja lahe?

Tuleb kogu oma aeg hästi ära organiseerida ja mitte vaba aega jätta.

FAKTIKAST

Sünnipäev: 15.oktoober

Silmavärv: roheline

Juuksevärv: mingi tume kartul

Lemmik automark: Audi

Lemmik füüsikavalem: q=CU (ehk kutsu)

Parim tantsulaul: Lambada

Tallinna Küte

Erik

Selleks, et kõik nüüd päris ausalt ära rääkida, pean ma alustama Anni sünnipäevast (Anni Kaljund 12C). Tegelikult isegi sellele eelnenud päevadest ja neil päevil aset leidnud sündmustest. See oli millalgi septembris, kui me mõtlesime, et mida me siis Annile kingime või teeme, kuna 18 on ju siiski tähtis number. Peale korralikku ajude ragistamist ja pulli tegemist, tekkis kambal poistel idee teha Annile sünnipäeval pisuke striptiishow. Selle kamba moodustasid Kristo Ambur ja Andre Org (12C), Ragnar Kaasik ja Hendrik Ahuna (12B) ning Ott Nool ja mina ise (11C). Mõeldud, otsustatud, hakkasime me usinalt muusikat otsima ning liigutusi mõtlema. Pärast rasket harjutamist, riiete lendamist ning Tom Jones'i repertuaari pähekulumist oli valminud kõige pöörasemate emotsioonide taustal korralik show. Selle me siis sünnipäeval ka esitasime ja peab mainima, et pole midagi paremat kui kodupublik – nimelt vastuvõtt oli väga soe ja Anni oli väga rahul!

Show tehtud, olime me kõik juba oma tantsuoskused varna pannud, liigutused rooste lasknud ja saates «Tantsud tähtedega» osalemise mõtte maha matnud. Saatusel oli meie kõigi jaoks aga hoopis muud plaanid. Mõõdus paar kuud ja G5 kaunitari valimise lähenedes, mida teatavasti korraldas meie enda kool, tekkis alati uuenduslike ideedega tuntud Piret Otsal mõte, et ka meie enda kooli poisid peaksid mingi väikese numbriga

tegema. Ta võttis ühendust Mari-Liis Raudsepa (12A), kuna viimane on tuntud kõigi tantsimisega seonduvate sündmuste toimumisega meie koolis. Mari-Liis, mees meie show Anni sünnipäeval, tuli meie juurde küsimusega, et ega me uuesti ei tahaks esineda, kuid seekord juba suurema publiku ees. Otse loomulikult olime me kohe ka nõus, kuid mõistsime, et ilma professionaalse abita ei ole meil lootust. Seega sai Mari-Liis meie koreograafiks ning harjutamine võis alata! Siinkohal peab mainima, et selliseid kehaväändusi nagu meie koreograaf meile näitas, ei olnud paljud meist veel siin ilmas näinudki, kuid kuna tegemist on tüdrukuga, kes suudaks ilma suuremate probleemideta ka jalutu inimese tantsima panna, siis sujus kõik libedalt. Lühikese aja jooksul sündis uus kava, mille me kõik vastavalt oma võimetele omandasime. G5 kaunitari valimiste toimumisõhtul saime me enda kasutusse ühe vaba klassiruumi, kus saime valmistuda. Ei pea mainima, et elevusest veelgi

suurem oli närv, mis meil kui algajatel sees oli. Väiksemate viperustega sai kõik tehtud ja uskusime, et nüüdseks on kõik ja meiesuguseid karusid enam tantsima ei panda. Oh, kuidas me eksisime!

Žürii hulgas oli «Eesti koolimiss 2008» peakorraldaja Rutt. Tuli välja, et Rutt oli meie etteastest vaimustatud ja tahtis meid ka «Koolimissi» finaali esinema. Seda siis seekord Club von Überblingenis. Nõustusime ka selle pakkumisega ja kokkulepitud ajal mõni nädal hiljem sammusime klubi uksest sisse kaasas uus kava ja uued trikid, mida oli meile õpetanud meie vaimne liider Mari-Liis. Meil ei olnud aimugi, mis meid ees ootas! Üks asi on peaproovi teha suure hulga inimeste ees, kuid veelgi raskem on see siis, kui need inimesed on üle terve riigi kõige kurnimad neiud, kes on oma kooli valitud esindama ning nad on kõik vägagi kelmi-kalt ja napilt riietatud. Seega mõõdus see peaproov kõigele muule keskendudes kui tantsule. Pärast backstage'is

veedetud närvilisi ning jätkuvaid proove, kutsus Madis Malk meid lavale. Kuni tolle hetkeni puudus meie koosseisul ametlik nimi, kuid nüüd kutsuti meid lavale nimega, mille peale üks meie liikmetest tuli ja selleks oli Tallinna Küte. Suure publiku ees, prožektorivalguse all ja mitmete filmivate kaamerate ees tegime me kõik nii hästi kui suutsime ning aplaus oli vaimustav.

5. aprillil esinesime ka Estonia kontsertsaalis kesklinna abiturientide kevadbällil. Ka seal me meeldisime inimestele ja nüüdseks oleme me oodatud nii 21. kooli kui ka YFU kevadkokkusaamisele. Tuleb välja, et ka karusid on võimalik tantsima õpetada ja tundub, et see inimestele meeldib. Seega ootab Tallinna Küte põnevusega, mis elul meie jaoks varuks on ja on valmis kõigiks väljakutseteks! Asja juures on aga kõige koomilisem see, kust kõik alguse sai ning sellel mõttel pikemalt peatudes saab vaid öelda, et väikestest asjadest saavad kord suured ning sünnipäevatantsijatest saavad Estonia lavaartistid!

Reali pesakonna lemmik – puhvetitädi

Hanna-Marleen

Seekordses Reali Poisi numbris teeme juttu inimesega, kellela paljud õpilased oma elu ette ei kujutaks. Tegu on meile armsa Liaga, kes igapäevaselt puhvetis askeldab.

Kus möödus Teie koolipõlv? Algklassides käisin Kuusalus, keskkooli lõpetasin Gustav Adolfis (Gustav Adolphi Gümnaasium).

Milline olite koolipõlves? Elavjasportlik. Tegelsin suusatamise ja jooksuga, olin isegi oma rajoonis esimene, aga üldiselt oli minu koolipõlv raske.

Kui kaua olete Realkoolis töötanud? Alates 2000. aastast ehk siis juba 7 aastat (oktoobris täituks Lial meie koolis 8. tööaasta).

Mis on Teie amet ja mida see hõlmab? Ametilt olen puhvetipidaja. See amet tähendab kauba tellimist, vastuvõttu, välja panekut ja müüki.

Kas Teile meeldib Teie töö? Jah, meeldib küll.

Kuidas on läbisaamine kollegidega? Normaalne.

Kas puhvetipidaja amet nõuab erioskusi? Mitte erilisi, aga kindlasti kiire arvutamisoskus ja müüja ameti oskused vast. Muud siin polegi.

Millised on õpilased klientidena? Üldiselt sõbralikud.

Kui nad tulevad ükshaaval, siis on kõik väga toredad ja viisakad, aga kambaga tulles lärmavad. Siin on küllaltki väike ruum ja kisa tekib palju.

Kas Teie arvates toituvad noored tervislikult? Jah, sest ega nad kogu aeg ka šokolaadi ei osta. Ostetakse ikka porgandit ja õuna ka. Ja saiakesi.

Mis on puhveti müüda-vaim kaup? Ei oskagi öelda. Oleneb ilmast ja päevast. Kõige rohkem ostetakse vist juua ja saiakesi ka. Kõik ikka oleneb.

Mida ise siit puhvetist igapäevaselt ostaksite? Kommi ma ei ostaks, sest magusat ma ei taha, aga saiakesi ehk.

Mida soovitaksite Tallinna Realkooli õpilastele? Et nad ikka õpiksid ja edasi õppima läheksid.

Kas tänapäeva noorus on hukas? Siin koolis on viisakad lapsed, aga kui välja lähed siis mõned on küll nii, et...

Kui Te saaksite kolm soovi, siis mis need oleks? Tervis, tervis on ikka kõige tähtsam. Muid soove polekski.

Kuidas möödus Teie 1.aprill? Igavalt. Aprillilaja ise teha ei saanud ja keegi mulle ka ei teinud. Mõttes oli küll, aga siis unustasin ära ja lapsed ka ei teinud. Oleks vähemalt nemad teinud, siis oleks meelde tulnud.

Tegusad jäävad tegusateks

Paula

Olen olnud alates oktoobrist Portugali vabatahtlik. Töötan keskkonnaalase hariduse ja puudega tegelevas väikeses organisatsioonis keset mägesid, kuid elasin ka rohkem kui kuu aega Lissabonis, tõelises suurlinnas.

Portugal ei ole Hispaania. Portugallastele on nende võrdlemine hispaanlastega umbes sama mis eestlastele võrdlus venelastega «Eesti? Kus see ongi? Aa, seal Venemaa külje all! Kas teil on ka need rahvatantsud, kus mehed viskavad kükkis olles jalgu õhku?» Tüüpiline portugallane ei tea geograafiast suurt midagi. Nende jaoks on olemas Hispaania ja ookean. Ja kuskil seal kaugemal on veel Saksamaa ning peale selle on kõik hägune. Ole juba harjunud sellega, et «See on Paula Sloveeniast või Slovakiast või Poolast või Maltalt.» Portugali keeles on Estonia, Eslovenia ja Eslovakia üsna sarnased sõnad jah, kuid riikide mõistes asuvad nad küll üksteisest päris kaugel.

Flamenco ja siesta on Hispaania. Fado (kurvad pikad ballaadid), azulejos (keraamilised värvitud plaadid) ja bacalhau (soolakala) on Portugal. Portugallased on palju uhkemad oma

rahvuse üle kui hispaanlased. Ilmselt selle pärast, et nad tunnevad ennast ähvardatuna Hispaania pealetungist. Portugallased on natuke rahulikumat ja melanhoolesemad, kuid neis siiski voolab latiino veri – kui vihaseks saavad, siis ikka lendavad laud ja kõik muu. Ehk on see paremgi, kui viha enda sees hoida ja käärida lasta? Ei tea. Kange kohv, ilma kütteta soojustamata majad, vein, palju süüa ja jalgpall on ka päris head märksõnad. Ja kõik inimesed ei ole libekalad, toredaid on ka, uskuge või mitte. Portugali midagi tehes peab aga alati mõtlema alternatiividele – sest tõenäosus, et midagi läheb teistmoodi, kui plaanitud, on suurem. Kohalikkudel on see juba muidugi veres, aga välismaalastele on algus päris stressirohke. Mägedes, kus mina elan, elab ümbruskonnas päris palju inglasi ja hollandlasi, kes on ilmselt halva ilma käest siia päikese kätte põgenenud. Päkest on siin palju, tõsi.

Euroopa Vabatahtlik Teenistus (EVS) on Euroopa Noorte programmi raames ning kujutab endast võimalust noortele vanuses 18-30 minna ja töötada mingi ajavahemik organisatsioonis kuskil teises EL riigis. Töö kujutab endast ideaali järgi tööd, mida ei saa teha palga eest – töö on rohkem heategevuslik ja enda initsiatiivil põhinev. Palga selle eest ei maksta, küll aga annab EL toiduraha, elamisraha ning taskuraha. Ise mingeid lisaväljaminekuid tegema ei pea. Projekti leidmine on üsna keeruline ja sellega tuleb alustada umbes pool aastat varem (või isegi rohkem). Internetis on päris palju infot kogu projekti kohta ning projekti saab otsida andmebaasist. E-mailide saatmine võtab palju aega ja närvi, sest palju lihtsalt ei vastata või on projektkohad juba täidetud. Projekte leidub igas valdkonnas – sotsiaaltöö, loodusega seotud, kunstialaseid jne. Kuid minu jaoks tasus vaev ära – ei vahetaks seda kogemust millegi vastu! Peale keskkooli on päris hea võtta natuke aega peas asjade paikaloksutamiseks, et uuele infole ruumi teha.

<http://euroopa.noored.ee/evs>

Moskva-Tallinn

26. märtsil kell 18.41, hilinedes tervelt 11 minutit, kõmpisid meie koolimajja ~900 km kauguselt tulnud 12-17 aastased moskvalased. Külalised saadeti esmajärjekorras sööma ja siis hakkas kooliekskursioon, kus giidideks olid meie ja ainult meie, 5 üheteistkümnendikku. Venelaste «Oh, kui äge!» ja «Wow!» peale võiks küll öelda, et meie koolid on üsna erinevad. Reaalikad olid suhteliselt imestunud, kui kõik venelased tulid äkki garderoobist roosade triiksärkide ja lillade lipsudega välja, koolivorm või? Päriselt oli kõik palju loogilisem, Tallinnasse saadeti mitte lihtsalt Moskva kooli nr 1995 õpilased, vaid selle kooli KVN-i tiim. KVN e Lõbusate ja Nupukate Klubi on Venemaal suur show, kus esinevad ülikoolide ja koolide tiimid ning võistlevad omavahel naljategemises. Kuuluda sellesse tiimi on suur au, kuna peab läbima castingu ja olema eriline. Peale Realkooli ajaloo tutvustust Edmari poolt (NB! vene keeles) kandus tegevus aulasse, kus meie 8. klassi õpilased esitasid kärbsenäidendi ja kaks Moskva tüdrukut laulsid oma kodulinnast. Järgnesid mängud Piret Otsa juhtimisel, mille jooksul õppisid moskvalased eesti keelt – «Pöidlad püsti, põlved kokku, pepu taha!» Neile meeldis meie kool väga, eriti aga inimesed. Kallistati ja jagati üksteisele kontakte... ning siis nad lahkusid.

Spordiuudiseid mujalt maailmast

9.-13. aprillil toimunud lühiraja ujumise maailmameistrivõistlustel osales 11 Eesti ujuja seas ka kolm Realkooli sportlast. Kõik kolm poissi näitasid, et väärised kohta MM-il. Kaspar Raigla parimateks tulemusteks olid 32. koht 50 m selili distantsil ja 32. koht 100m kompleksujumises. Herol Marjak saavutas 31. koha 200 m kompleksujumises ja 38. koha 100 m kompleksujumises. Johan Rohtla, noorim kolmes Reaali ujujast sai 32. koha 200 m kompleksujumises ja auväärse 28. koha 200 m selili ujumises, mis on ka ühtlasi uus Eesti juunioride rekord. Palju õnne!

Õpetajate ütlused

Erki Otsman:

«Prussakas on kõige tuntum külaline paljude kodudes.»

«Ühelgi linnul pole kuskil midagi ripumas.»

«Kottseente eosed paiknevad kottitaolistes moodustites. Muid kotte neil pole.»

«Kui tahate HIV-viirust, siis küsige Markuse käest.»

Ottson: ««Ja» tähendab samal ajal Tallinnas ja Moskvas.»

Keset tundi valgub klassi koos Polmaga palju lätlasti.

Kangro: «Saldejumps!»

Tagapinkides sehkeldatakse.

Tairi: «Tagapingis on kõik üksteisega ikka nii ametis.»

Õpilane: «Nad teevad seal ise kunsti.»

Tairi: «Seda ma kardangi.»

Mirja Särg:

(lisandiharjutust kontrollides) «Mis sa veel kahe Veerpaluga tegid?»

«Teinekord lihtsalt tellin naisi või rahvusi.»

Piret Karu:

«Sündimus lükati siis edasi, nüüd hakkavad nad sündima.»

(ähvardustunnis mittetöötajale) «Muidu tuleb Veiko ja võtab sind siit kaasa!»

«Mul on autodest väga raske rääkida, mina tunnen neid värvi järgi.»

«Oi kui populaarne... Reidis võid sa populaarsust vaadata.»

«Ja Moskva on nagu päike...»

Toomas Reimann:

«Loodame, et hiinlased ei osta endale autosid... ja kui nad veel noa ja kahvliga sööma õpivad, on toiduarud ka varsti otsas.»

«Karl Aas (poksija...) läheb lööb korra majja... sõna otseses mõttes.»

«Jääge minu lainele!»

«Selliseid ülesandeid te ei oska lahendada, selliseid pannakse ainult kontrolltöösse.»

(järelendus elektriõpetuse ülesandele) «Parem on ikka lühikeste sammudega jalga lasta.»

«Lõigul CD tööd ei tee... läheb riimi ka.»

«Matsid jäävad matsideks.»

«Selle avastajaks on ameeriklane Cooper. Mitte Alice Cooper, üks teine Cooper.»

(valemite tuletades) «Mingi eit võib tulla, aga meil on vaja ju Uit'i (valem A=UIT)... kuigi Uit on ka eit.»

Kuu heategu: Teeme ära! Koristuspäeval, 3. mail asuvad üle Eesti tegutsema 3-15 liikmelised Koristusmeeskonnad. Iga meeskond saab ülesandeks ära koristada valitud linna-valla piires konkreetset prügihunnikud. Reali Poiss peab tähtsaks oma kodu puhtana hoida ja loodab, et kõik reaalikad on koristuspäevast osa võtmas. Teeme heateo iseendale!

Kuu raamat: Eia Uus «Kuu külm kuma» räägib elitaarses Tai koolis stipendiaadina õppiva eestlanna seiklusrikastest eneseotsingutest. Eia Uus, verinoor kirjanik, sõitis ka ise 14-aastasena Taisse õppima. Ometi ei ole tegu autobiograafiaga, raamatus on segatud kokku erinevad motiivid tüdruku elust, kaasõpilastest, õpetajatest ja fantaasiast.

Kuu album: Alles selle aasta aprillikuus jõudis polettidele briti trip-hop ansambli **Portishead** 10 aastat oma ilmumist oodanud album «**Third**». Bänd moodustati 1991. aastal Bristolis. Trip-hop – muusikastiil, mida Portishead viljeleb, on segu rahulikust elektroonilisest muusikast ja hip-hopist, kuhu aeg-ajalt eksivad ära ka rokilikud meloodiad. Reali Poiss soovib kõigil, noortel ja vanadel, rokisõpradel ja diskoepudel, Portisheadi uut albumit «**Third**» kuulata.

Kuu persoon: Nico Marquardt on 13-aastane harrastusastronoom, kes avastas, et USA kosmoseagentuuri NASA eksperdid on teinud Maa ja meile läheneva asteroidi Apophis kokkupõrke tõenäosuse arvutamisel vea. Ta kasutas kalkuleerimisel Potsdami astrofüüsika instituudi andmeid, tehes kindlaks, et katastroofi tõenäosus on 1:450. NASA teadlased olid kokkupõrke võimalust sada korda väiksemaks hinnanud ning pidid tunnistama oma viga. Kes veel ütleb, et pubekate häält ei võeta kuulda?

Loe lähemalt: <http://www.epl.ee/melu/425993>

Kuu moenipp: Kuna koolis viibimise

puhuks on riietuse- ja moenipid kirjas kooli kodukorrapunktis 20, siis siit leiate ühe mõnusa nõuande, kuidas tunda end mugavalt ja trendikalt hommikul kooli tultes, koolist minnes ja nädalavahetuseti. Nii poistele kui tüdrukutele on selle kevade märksõnaks **mõnus soe XL pusa või kilest tuulejakk**. Esiteks kaitseb see sind kevadetuule ja hommikuste külmakraadide eest, teiseks saad sa valida täiesti omamoodi pusa või tuuleka ja sobitada seda paljude teiste riietega, kaasa arvatud soliidsete trikiskidega, ja kolmandaks näeb see eriti lahe välja.

Kuu kultuurisündmus: Arhitektuurimuuseumis selgus 8. mail Eesti Kunstiakadeemia (EKA) uue hoone kavandivõistluse võidutöö, milleks on Taani arhitektide projekt nimega «Art Plaza». Kõik finaali jõudnud kavandid on Arhitektuurimuuseumis nähtaval igapähele, seega jääb kõigile võimalus välja valida just oma lemmik, sest makette jagub seal igale maitsele. **Näitus «EKA uus maja»** jääb Eesti Arhitektuurimuuseumis avatuks 4. maini.

Kuu arvutimäng: Audiosurf. Uurige ise järgi, vaadake vaid, et sõltuvusse ei jää.

Kuu söögikoht: Vaatamata sellele, et klubi Angel on ametlikult geiklubi, mis ei pruugi igapähele meeldida, on **Angeli kohvik** väga mõnus söögikoht. Kohvikuosa on klubist eraldatud ja ei maksa karta, et koolileht soovib õpilastele veidi omamoodi mainega klubis söömas käia. Juba enne lõunat kuni õhtuni välja pakutakse kohvikus sooje toite, mis sobivad ühtpidi lihtsale maitsele, aga ka neile, kes tahavad vaheldust kodustest makaronidest ja hakklihastmest. Kuna Angeli kohvik asub vanalinnas, Sauna 1, siis sealsed hinnad võivad hakata õpilase rahakoti pihta käima küll, aga kord kuus või nädalas kas või vanemate või sõpradega seda kohvikut külastada ei ole patuasi. Ja kel kuulsusejanu kiusab, siis teadmiseks teile, Angeli kohvikus käivad lõunatamas mitmed prominendid.

Reali Poiss

Tallinna Reaalkooli ajaleht nr 5 (73) aprill 2008

peatoimetaja
toimetus

Matleen Makko 11c

Uku Talmar 12c, Erik Mölder 11c, Kristjan Kalam 12c, Viktor Nikonov 12b, Laura Limperk 11c, Helen Eero 11c, Hanna-Marleen Penno 11c, Andre Tamm 10b

kujundus-küljendus
fotograaf
aitäh

Agnes Ratas 11a, Egelyn Braun 10a

Siim Lepik 12c

Paula Solvak (122. lend), Ivan Špol 11c, Jonatan Jõks 11a, Monika Stoljarova 11a

Reali Poiss ilmub iga kuu mahus 8-16 lk ja on tasuta.

rp.real.edu.ee

reaali.poiss@real.edu.ee